

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2318/2019
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Јовановић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Гојковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Ирена Ђорђевић, адвокат из ..., ради побијања правног посла, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3518/2018 од 26.12.2018. године, на седници већа одржаној 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3518/2018 од 26.12.2018. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 3518/2018 од 26.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Нишу П 2322/2017 од 26.01.2018. године којим је одбачена као недопуштена тужба тужиоца којом је тражио да се према туженима утврди да правноснажна и извршна пресуда због пропуштања Основног суда у Нишу П 2666/16 од 15.07.2016. године не производи правно дејство у односу на тужиоца до висине његовог потраживања по правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Нишу П 14679/10 од 27.05.2015. године за износ од 58.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом и за износ парничних трошкова и да се обавезу тужени да трпе да се тужилац намири у свом потраживању из непокретности по пресуди Основног суда у Нишу П 2666/16 од 15.07.2016. године продајом описане непокретности и којом је обавезан тужилац да туженима накнади трошкове поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до

погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац постављеним тужбеним захтевом тражи да се утврди према туженима да правноснажна и извршна пресуда због пропуштања Основног суда у Нишу П 2666/16 од 15.07.2016. године не производи правно дејство у односу на тужиоца до висине његовог потраживања по правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Нишу П 14679/10 од 27.05.2015. године. У конкретном случају постављеним тужбеним захтевом није тражио да се одређене правне радње дужника огласе према њему без дејства.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбу тужиоца одбацио као недопуштену, коју одлуку је потврдио другостепени суд, одбијајући као неосновану жалбу тужиоца, уз закључак да је наведени тужбени захтев супротан члану 359. став 1. и 360. став 2. ЗПП и члану 145. став 4. Устава Републике Србије којом одредбом је прописано да судску одлуку може преиспитивати само надлежан суд у законском прописаном поступку, због чега су правилно нижестепени судови закључили да је пресуда на основу пропуштања акт судске власти у смислу члана 350. ЗПП и да иста нема значај правне радње у смислу члана 280. ЗОО која би се могла побијати тужбом за побијање дужникових правних радњи.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 359. Закона о парничном поступку прописано је да пресуда која више не може да се побија жалбом постаје правноснажна, а одредбом члана 360. став 2. истог закона прописано је да правноснажна пресуда делује према трећим лицима због природе спорног права или правног односа, правног односа који постоји између странака и трећих лица или ако је то прописано законом.

Како је одредбом члана 145. став 4. Устава Републике Србије прописано да судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд у законом прописаном поступку, то је правилно нижестепеним одлукама одбачена тужба као недопуштена јер правноснажна судска пресуда није правна радња нити повериоца нити дужника већ је акт судске власти, те се не може побијати правноснажна судска одлука из разлога предвиђених одредбом члана 280. став 1. ЗОО којом поверилац може побијати правну радњу свог дужника. Донетом правноснажном пресудом се одређују чврсти оквири правних односа, искључујући могућност преиспитивања, мењања и преиначавања садржаја пружене правне заштите, на који начин се обезбеђује неопходна правна сигурност.

Из наведених разлога на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је супротно наводима ревизије ценио другостепени суд и за своју одлуку дао јасне разлоге које прихвата и овај суд. Наводима ревизије се износи чињенично стање, односно чињенични однос између парничних странака и даје се ревидентово виђење спорних чињеница и поступање суда, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни касациони суд није испитивао.

На основу изнетог Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић